

HOOP

Hè, hè, ouwe Bertus, zoals iedereen hem noemt, ploft neer in zijn stoel naast de kachel. Boris de hond snurkt en ligt tevreden op zijn dekentje. Bertus heeft veel boodschappen gedaan. Morgen is het kerst. Dat doet hém niks meer. Zijn vrouw is overleden en zijn enige dochtertje verdronken. Hierachter in het slootje. Alles is afgenomen van hem. Hij is boos en opstandig. Hij doezelt een beetje weg en ruikt de heerlijke stoofpeertjes die opstaan. 'Hoop' stond er op een sticker die iemand op de glasbak container had geplakt. Met het woord "hoop" valt hij in slaap. Hoop voor hem? Denk dat maar niet. Hoop... Hoop... Hoop...

Opeens wordt er op de deur gebonsd. Geschreeuw. Zeker weer die belhamels. Ze pesten hem vaak. Nu weer en luider. 'Bertus!' 'Bertus!' Hij staat op, kijkt door het raam en wie staat daar? De buurvrouw. 'Bertus, er is brand bij jou.' O, o, o, nu weet hij het. De stoofpeertjes, helemaal vergeten. 'Kom, kom! Ga mee naar ons toe.' 'Maar, maar Boris de hond is nog binnen', zegt Bertus ongerust. 'Nee, nee, die is al door de deur naar buiten geglipt.' Bertus doet zijn jas aan en is nog stijf van de schrik. Ze gaan. Binnengekomen ziet Bertus een mooi gedekte tafel. Buurvrouw zegt: 'We zetten er gewoon een stoel bij, je bent hartelijk welkom. Vooral de avond vóór kerst.' Ze gaan aan tafel. De buurman gaat voor in gebed, vraagt een zegen voor de maaltijd en dankt God dat hij Bertus zo wonderlijk gespaard heeft. Ze smullen van de heerlijke maaltijd. Boris krijgt ook wat. Dan staat de buurvrouw op, loopt naar het orgel dat in de hoek staat, schuift de klep open en begint te spelen. Allen zingen ze mee:

'Hoop op de Heer, gij vromen,
is Israël in nood,
er zal verlossing komen'

De tranen biggelen over Bertus wangen. Zachtjes zingt hij mee. Hoop is er ook voor hem. Nu weet hij het écht. Hoop, een goede toekomst. Hopelijk vergeet hij dat nooit meer. Een echte kerst om nooit meer te vergeten.

Henny de Harder